

Τα δεινά της Γλώσσας μας και η Πνευματική μας Νάρκωση

Σχετική Πρόταση

Για τη γλώσσα μας έχουν τελευταία γραφεί πολλά άρθρα τα οποία προβάλλουν την υπεροχή της και εκθειάζουν τον ανεκτίμητο «πλούτο – προίκα της» και την προσφορά της στο ελληνικό και παγκόσμιο γίνεσθαι ως αντίδραση στην παρατηρούμενη κακοποίηση¹, ισοπέδωση, υποβάθμιση, βεβήλωση με υιοθέτηση μη αναγκαίων ξενόφερτων εννοιών και λέξεων, κυρίως αγγλισμών. Όλα αυτά τα αρνητικά στοιχεία, τα οποία όλα μαζί χάριν συντομίας θα αναφέρονται σ' αυτό το άρθρο **ως φθορά της γλώσσας**, συνδυαζόμενα με τη λεξιπενία και τον εντυπωσιασμό της ξενογλωσσίας επιτείνονται από τον εκφερόμενο λόγο των ΜΜΕ, των διαφημίσεων και του διαδικτύου σε βαθμό κατατείνοντα προς στην άποψη ότι κάτι συμβαίνει, ότι υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τη γλώσσα μας. Παρόλο ότι θα μπορούσα να αναφερθώ στο θέμα «γλώσσα» εξετάζοντάς το από την σκοπιά που βλέπουμε κατά καιρούς σε διάφορα άρθρα στο διαδίκτυο και στις εφημερίδες, έκρινα όμως ότι θα επαναλάμβανα τα ίδια τετριμμένα με διαφορετική ίσως διατύπωση και γι' αυτό **προβληματίσθηκα κυρίως με το γιατί συμβαίνει αυτό και θα προσπαθήσω όσο πιο απλά μπορέσω να το τεκμηριώσω.**

Μια γρήγορη ματιά στην πορεία της γλώσσας μας: Η γλώσσα μας στο παρελθόν πέρασε από πολλά εξελικτικά στάδια αναφέροντας συνοπτικά ότι από τις πολλές διαλέκτους της αρχαίας, επικράτησε η αττική, κατά τους αλεξανδρινούς χρόνους οδηγηθήκαμε στην κοινή ελληνική, ακολούθως στην ευρεία νόθευση της γλώσσας για να μας προκύψει ο δυισμός καθαρεύουσα – δημοτική με επικράτηση της καθαρεύουσας αφού αποβλήθηκαν πολλές τουρκικές και άλλες λέξεις που χρησιμοποιούνταν κυρίως στον προφορικό λόγο και μετά τη μεταπολίτευση καθιερώθηκε η δημοτική με όλες τις υπερβολές και τα γλωσσικά εκτρώματα τα οποία όμως συν τω χρόνω μάλλον εξέλειπαν.

Είναι αναπόφευκτο, όταν ένας λαός είναι υπόδουλος για πολλά χρόνια, να εκλείπει η οργανωμένη εκπαίδευση με τη στήριξη της Πολιτείας και η καθομιλουμένη γλώσσα να υφίσταται πολλές μεταβολές και αλλοιώσεις. Σε τούτο συνέβαλε το γεγονός ότι οι όποιες πνευματικές, καλλιτεχνικές ενασχολήσεις, αναζητήσεις και εξελικτικές δραστηριότητες στις επιστήμες και τον κοινωνικό

---

¹ Δυστυχώς ακόμη και επιστήμονες στον προφορικό τους λόγο στα ΜΜΕ χρησιμοποιούν λανθασμένα τους επιθετικούς προσδιορισμούς, οι οποίοι πρέπει να συμφωνούν με το προσδιοριζόμενο ουσιαστικό κατά πτώση, γένος και αριθμό, λέγοντες π.χ. υπάρχοντων περιπτώσεων, αντί του υπάρχουσών περιπτώσεων.

βίο να διατυπώνονται στην επίσημη γλώσσα που δεν ήταν η ελληνική με αποτέλεσμα να μεταφέρονται τουρκικές ή άλλες λέξεις στην καθομιλουμένη ελληνική τότε που άλλες ήταν οι προτεραιότητες του αγράμματος κατά το πλείστον λαού ο οποίος πάλευε να ζήσει και να ορθοποδήσει. Αυτό είναι κατανοητό, όμως η σήμερα λαμβάνουσα χώρα κατάχρηση είναι ακατανόητη, εκτός εάν θεωρήσουμε εαυτούς **υπόδουλους της αγγλικής γλώσσας και δέσμιους της παγκοσμιοποίησης** και αυτή είναι η κακίστη πραγματικότητα, διότι πρόκειται περί ηθελημένης **πνευματικής υποδούλωσης**. Ό,τι και να συμβαίνει έχουμε περιέλθει σε μια **κατάσταση** που νεολογικά και περιγραφικά χαρακτηρίζεται ως **«πνευματική κόπωση και οκνηρία»**, που οδηγεί στον **«πνευματικό λήθαργο»** και προκαλεί την **έλλειψη αντιδράσεως**, η οποία με τη σειρά της επιδεινώνει περαιτέρω το πρόβλημα προκαλώντας μια αρρωστημένη κατάσταση.

Αυτή η «αρρώστεια» είναι αρκετά σοβαρή γιατί και τα δύο συστατικά της, η κόπωση και οκνηρία, για τα οποία θα ακολουθήσει σχετικός σχολιασμός, παραπέμπουν ευθέως στο σημερινό **χαμηλό «πνευματικό είναι» και στο εθνικό φρόνημα** του Έλληνα και ναρκισσισμό (θαυμάστε με! ξέρω αγγλικές λέξεις, κάτι που δεν σημαίνει και μιλώ και αγγλικά), όπως αυτό διαμορφώθηκε μεταπολιτευτικά, που βέβαια στην ευρύτερή του έννοια σημαίνει **έλλειψη παιδείας** (όχι όμως σπουδών – γνώσεων και δη πανεπιστημιακών) **αλλά και άγνοια ότι η γλώσσα συνιστά τον σπουδαιότερο πυλώνα που προσδιορίζει την οντότητά του**. Έτσι παρατηρείται το φαινόμενο της αδράνειας και **«αναρμοδιότητος»** από όλους τους αρμόδιους, κυρίως την κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας και ακολούθως τα πολιτικά κόμματα, τους καθηγητές και δασκάλους σε όλη την κλίμακα της παιδείας, και ειδικότερα της πνευματικής ηγεσίας του τόπου με ελάχιστες εξαιρέσεις, όπως της Πανελληνίας Ένωσης Φιλολόγων την 14-12-20 με συγκεκριμένη πρόταση συστάσεως μεταφραστικού οργάνου. Όλοι οι προαναφερθέντες δεν αντιδρούν και βλέπουν αδιάφορα το φαινόμενο της φθοράς, παραπέμποντας ίσως ο ένας στους άλλους την όποια αντίδραση. Και γιατί να αντιδράσουν; Να έλθουν σε προστριβές μεταξύ τους και με την κοινωνία για να ακούσουν τα εξ αμάξης εις βάρος των; Και αν αντιδράσουν θα εισακουσθούν, αφού τα «αγρίμια» της πολιτικής με την ισχυρή όσφρηση μυρίζουν μόνο το ψητό (ψηφουλάκια), και όχι **την πτωματική κατάσταση** στην οποία οδηγούνται τα απομεινάρια της γλώσσας! **Αυτό βέβαια συνιστά την πνευματική οκνηρία που προανέφερα**. Όλοι βολεύονται με την υφισταμένη κατάσταση ή ποιος ξέρει τί άλλο έχουν στο μυαλό τους. Η αποδοχή αυτής της κατάστασης προκαλεί ένα είδος ναρκώσεως που επιτρέπει στη φθορά να επεκτείνεται σταδιακά σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής πολιτική, οικονομία, αθλητισμός, υγεία, εμπόριο, διαφημιστικό κλάδο κλπ. Έτσι έχει εμπεδωθεί ένα νοσηρό πνεύμα ελάχιστης αντίστασης παντού, **μία πνευματική κόπωση**, που προανέφερα. Κατά συνέπεια γιατί να μην χρησιμοποιήσω το ντελίβερη και ντελίβε-

ράς, αφού εισάγεται έτοιμο, χωρίς τελωνειακές (!) διατυπώσεις και χωρίς πνευματικό κόπο για μεταγλώττιση και κουραφέξαλα ή το λοκ ντάουν, σοπ ιν και σοπ άουτ, σούπερ λιγκ, κόουτς πάνελ, ντιμπέιτ, μπρέικ και άλλα πολλά που δεν έχουν σταματημό και σίγουρα θα μας προκύψουν τα παράγωγα (!) μπρεϊκάρω, σοπινάρω κοκ (ήδη το κοουτσάρω χρησιμοποιείται στο ποδόσφαιρο) οπότε θα μιλάμε για τον πλήρη εκβαρβαρισμό της γλώσσας, της οποίας το λεξικό εμπεριέχει λέξεις οι οποίες ικανοποιούν την αρχή «σημαίνον – σημαινόμενον», δηλαδή κάθε λέξις ταυτίζεται και ηχητικώς με την έννοια του σημαινομένου. Προκαλεί δε εντύπωση ότι το ίδιο πράττουν επαναληπτικά και καταχρηστικά οι υψηλοτάτου πνευματικού επιπέδου ιατροί μας και άλλοι επιστήμονες κατά τις δια τηλεοράσεως ενημερώσεις τους για την πανδημία του κορονοϊού, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν ένα χώρο από όπου η γλώσσα μας έχει δώσει και δίνει στις ξένες γλώσσες πάμπολλες δόκιμες ελληνικές λέξεις.

Αυτό το πνεύμα του χαμηλού εθνικού φρονήματος και η συμπεριφορά, όπως προανφέρθη, ξεκινάει από πολύ ψηλά και είναι απότοκος μιμητισμός των πεπραγμένων και καθιερωμένων πολιτικών των ελληνικών κυβερνήσεων σε πλείστα θέματα και κρίσιμους τομείς εσωτερικής και κυρίως εξωτερικής πολιτικής της χώρας, όπου σπανίζει το **πνεύμα** της αμέσου και καιρίας **αντιδράσεως**. Τουναντίον εφαρμόζονται ημίμετρα ή επικρατεί ο εφησυχασμός, η αμέλεια και τα προβλήματα συν τω χρόνω κακοφορμίζουν για να μετατραπούν επί παραδείγματι τα υπερβολικά ελλείμματα και το χρέος σε δυναστεύοντα μνημόνια και οι τουρκικές παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου καθημερινό επιδόρπιο. Αυτή η κατάσταση έχει δυστυχώς δημιουργήσει **πρότυπα** και έχει επηρεάσει ως τρόπος συμπεριφοράς καθοριστικά όλους τους τομείς της δημόσιας και κοινωνικής ζωής και φυσικά της γλώσσας μας. Επειδή σήμερα έχει εμπεδωθεί και κυριαρχήσει ένα κλίμα, που όταν κάποιος προτάσει τις λέξεις έθνος, εθνικός κ.λπ να προκαλεί σε πολλούς κύκλους ανατριχίλα και απαράδεκτους χαρακτηρισμούς, θέλω να πιστεύω κι ελπίζω ότι σ' αυτήν την κατάσταση δεν περιλαμβάνεται το κατ' εξοχήν εθνικό θέμα της γλώσσας. Και επειδή είναι εθνικό και μάλιστα πολύτιμο **εθνικό αγαθό** θα πρέπει να προστατεύεται **από τη φθορά** όπως καθορίσθηκε στην αρχή του άρθρου. Επειδή όμως κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει, φοβούμαι ότι η κατάσταση της φθοράς θα επιδεινωθεί και επομένως απαιτείται άμεση αντιμετώπισή της από την **Κυβέρνηση, η οποία θα πρέπει να συστήσει ειδικό όργανο αμέσου μεταγλωτίσεως των ξένων λέξεων και σταδιακή απαγόρευση χρήσης ξενόγλωσσων τίτλων στα καταστήματα και σε άλλες δραστηριότητες (ΜΜΕ, διαφήμιση) ή να είναι οι ξενικοί τίτλοι υπότιτλοι στον πρωτεύοντα ελληνικό**, όπως, ακόμη αυστηρότερα, συμβαίνει στη Γαλλία, Γερμανία, Τουρκία και κάθε χώρα η οποία σέβεται εαυτήν.

Αλλά και το σύστημα της **ελληνικής παιδείας της αποστηθίσεως** και του ράβε – ξήλωνε των αλληλοδιαδεχομένων κυβερνήσεων, έχει μέγα μερίδιο

ευθύνης σε ό,τι έχει προαναφερθεί και είναι ο κύριος υπεύθυνος για τον κάκιστο χειρισμό της γλώσσας από μαθητές και κατοίκους της Ελλάδος. Σε αντίθεση, στο τέλος παραθέτω ένα μικρό απόσπασμα από το χειρόγραφο βιβλίο ενός αποφοίτου Σχολαρχείου της δεκαετίας του 1910 (δηλαδή της 2ας γυμνασίου σήμερα), που μου το εγχείρισε ο γιός του, Γενικός Αρχίατρος (ε.α.) Γιαννόπουλος Νικόλαος, στο οποίο καταδεικνύεται ότι ήταν άριστος χειριστής της γλώσσας από απόψεως νοηματικής διατύπωσης, ακριβολογίας, σαφήνειας, αλλά και ορθογραφίας, καλλιγραφίας, γραμματικής και σύνταξης. Αυτά τα χαρακτηριστικά πιστεύω ότι είναι εν πολλοίς απότοκα των ολίγων αρχαίων κειμένων που διδαχθήκαμε και εμείς στο τότε εξατάξιο Γυμνάσιο.

Είναι πραγματικά κρίμα σήμερα, που το σπουδαιότερο πρόβλημα της χώρας είναι το πρόβλημα της υπογεννητικότητας, το οποίο οδηγεί στη δραματική μείωση του πληθυσμού, να επιτρέπουμε να δημιουργείται και πρόβλημα γλώσσας, τα οποία μακροπρόθεσμα και συνδυαστικά θα επιφέρουν τον αργό θάνατο του Ελληνισμού. Ας δημιουργήσουν και υποστηρίξουν **κάποιο όραμα, μια νέα Μεγάλη Ιδέα** για να αναστηλώσει το πεσμένο ηθικό και το φρόνημα του Έλληνα. Αυτά ας τα ιδούν οι αρμόδιοι σε όλη την κλίμακα και ας λάβουν τα μέτρα πριν είναι αργά για τη Χώρα και τον Ελληνισμό.

Νοέμβριος 2021

Μάρκος Γρηγόριος

